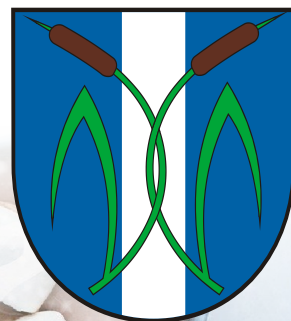

SPOJILSKÁ DRBNA

ZPRAVODAJ

ROČNÍK 21
číslo 6/PROSINEC 2020

OBCE SPOJIL

Veselé Vánoce
a šťastný nový rok

přeje obec Spojil

Vážení spoluobčané, v tuto sváteční dobu adventního očekávání přejeme Vám všem krásné prožití vánočních svátků, hodně času pro Vaše blízké, času, který přinese nová přání, sny a naděje do vašich životů. Teprve čas prověří naše předsevzetí a sliby, proto Vám jménem vedení obce, Vašich zastupitelů i zaměstnanců obecního úřadu přejeme do nového roku 2021 mnoho zdraví, osobních úspěchů a rodinné pohody, optimismu a vzájemného porozumění.

Radka Ministrouá a Tomáš Kučera

ÚVODNÍK

Milí spoluobčané, prožíváme poslední měsíc v letošním roce, zažíváme bronzovou, stříbrnou a zlatou neděli, těšíme se na Vánoce a Silvestr. Podle katolické liturgie již nový rok začal a prožíváme první měsíc v roce, dobu adventní. Každou neděli zapalujeme svíčky na adventním věnci, připravujeme se na oslavu narození Ježíška, na dobu Vánoční.

Někdo prožívá stres a shon, vždyť je ještě potřeba tolik věcí nakoupit, tady ještě není uklizeno, toto je potřeba dodělat, hlavně abychom to vše stihli do Štědrého dne.

Pro někoho, je tato doba časem předvánočních večírků, setkání s kolegy a přáteli, pravda v době covidové je to komplikovanější.

Někdo prožívá dobu bilancování, dobu kdy se

zamýšlíme, co jsme prožili, co jsme udělali dobře, kde se nám něco nepovedlo.

Pro někoho je Advent především dobou ztišení, zamyšlení se nad svým životem a přípravou svého srdce na vánoční svátky, svátky, kdy si připomeneme, že se před 2000 lety, kdesi na východě v městě Betlémě narodil malý Ježíšek.

Dovolte, abych Vám popřál, aby jste se nenechali pohltnout shonem a ruchem těchto dnů a měli možnost se vrátit k tomu důležitému: zastavit se, udělat si chvíli klidu, obejmout se navzájem, říci si dobré slovo, odpustit druhému i sobě co jsme pokazili a především se radovat z daru nejvyššího, z daru života, daru narození, který je podstatou svátků, které se blíží.

Tomáš Kučera, místostarosta obce

KALENDÁŘ AKCÍ

CO NÁS ČEKÁ:

O případných akcích Vás budeme včas informovat obvyklým způsobem.
Sledujte web obce.

RUBRIKY

1. ÚVODNÍK
2. ZPRÁVY Z OÚ
3. SDH
4. SOUSEDSKÝ SPOLEK
5. SPOLEČENSKÁ RUBRIKA
6. NABÍDKY, INZERCE

ZPRÁVY Z OÚ

ZIMNÍ ÚDRŽBA V NAŠÍ OBCI

V nadcházejícím zimním období nás může potrápit nevlídné počasí v podobě sněhu a náledí. Obec Spojil si se svou technikou udržuje mimo ulice Na Okrajích sjízdnost většiny místních a účelových komunikací sama, a i ve volné či sváteční dny je tato údržba zajištěna. Probíhá podle předem schváleného plánu údržby tak, aby nejprve byla obsloužena místa, která jsou pro obec klíčová. Vzhledem k množství udržovaných komunikací však není v silách obce provést údržbu v jednotném čase na všech místech najednou. Velké problémy způsobují nevhodně zaparkovaná auta nebo nedbale odstavené popelnice což výrazně omezuje kvalitu a rychlost zimní údržby. Proto prosíme občany, aby popelnice uklízeli a auta parkovali tak, aby technika mohla volně projíždět. Připomínáme, že parkování na travnatých pásích podél komunikací je zakázáno.

Radka Ministrová, starostka obce

ÚŘEDNÍ HODINY - OBECNÍ ÚŘAD VE SPOJILE

Pro veřejnost bude od 21.12. do konce roku 2020 otevřeno takto:

Středa 23. prosince	14,00 - 18,00 hodin
Středa 30. prosince	14,00 - 18,00 hodin

V ostatní pracovní dny kontaktujte ze závažných či neodkladných důvodů pracovníky úřadu buď telefonicky nebo e-mailem (kontakty uvedeny na webu obce). Děkujeme za pochopení.

BETLÉMSKÉ SVĚTLO VE SPOJILE

Pokud to nařízení vlády dovolí, budete mít možnost si v naší obci zapálit svíčku Betlémským světlem v předvečer Štědrého dne, 23. prosince u kapličky, resp. adventního věnce od 16:15 hod. Rozsvítíme všechny čtyři svíčky na adventním věnci a každý si bude moci zapálit svoji "pátou" svíčku a odnést si kousek Betlémského světla domů. Světla, které mu symbolicky prozáří domov láskou a nadějí.

Podle aktuálního stavu covidové situace se i letos pokusíme zpříjemnit tuto dobu krátkou sérií adventních a vánočních písní.

Všichni jste srdečně zváni na krátkou procházku a venkovní předvánoční zastavení.

TK

SDH

Vážení občané,
jménem všech členů Sboru dobrovolných hasičů obce Spojil a hasičské jednotky Vám přejeme krásné a příjemně strávené vánoční svátky plné radosti a rodinné pohody.
Do nového roku 2021 Vám od srdce přejeme vše nejlepší, samozřejmě stálé a pevné zdraví, hodně štěstí, lásky i přátelství a v dnešní nelehké době především spoustu dobré nálady.

Jiří Novák
Starosta SDH obce Spojil

Ing. Jan Meloun
Velitel Hasičské jednotky

Milí sousedé, vážení Spojiláci,

končící rok 2020 nás v mnohém překvapil a v mnohém poučil. Bylo to jednak tím, že nám ukázal, jak snadné je rozpoutat celosvětovou zdravotnickou a ekonomickou krizi, a také tím, že nám ukázal, jak je nanejvýše nutná vzájemná spolupráce a ohleduplnost a že bez ní se takové krize nedají zvládnout. Bohužel se ukazuje, že Čechům stále chybí disciplína. Jen se uvolnily protiepidemické restrikce a otevřely obchody a hospody, tak se mnoho lidí začalo chovat jako „utržení ze řetězu“. Zvláště ti, co čekali na točené pivo, vzali hospody útokem. A další asi nemohou volně dýchat, tak pořádají i přes zdravotnická opatření masivní demonstrace za zrušení roušek. Stejně jako pan profesor Hořejší se tak obávám, že se díky uvedené nedisciplinovanosti může stát, že Vánoce a Nový rok budeme (ne)slavit ve čtvrtém, možná i pátém stupni protiepidemického systému „PES“. Vzhledem k tomu, že se dařilo epidemii zbrzdit a výpočty ukazatelů vykazovaly stále lepší hodnoty, vypadá to, že s uvolněním všechno vzalo obrácený chod. Určitou šancí prověřit stav koronaviru v širší populaci, bude bezplatné testování od 18. prosince. Osobně si myslím, že by se měli dát otestovat alespoň ti, kdo jsou z různých koutů naší vlasti a chtějí strávit letošní Vánoce v širším rodinném kolektivu. Zvláště tam, kde jsou v rodině osoby se zdravotním rizikem. Rovněž se domnívám, že by se nad uvedenými možnostmi měl zamyslet každý rozumně uvažující člověk. Jako životní optimista stále ještě věřím, že se nám společně podaří obnovit klid, pohodu a zdravotní bezpečnost a budeme mít možnost se opět vzájemně potkávat i na kratší vzdálenost, než jsou dva metry.

Také pro nás, Sousedský spolek Spojil, byl letošní rok nepříjemným časem. Prakticky všechno, co jsme si ve společenské oblasti naší obce plánovali, zůstalo jak v jarní, tak v současné vlně epidemie pouze v našich představách. Snad jen sportovci na tom byli o trochu lépe. Co přinese rok 2021 si nikdo netroufá předpovídat. Uklidnění epidemické situace může přinést očkování, a tak doufejme, že ho vyslyší nejenom rizikové skupiny občanů. Pokud to situace dovolí,

vrátí se Sousedský spolek k realizaci společenských setkání, a to jak se zajímavými hosty znalými historie Pardubic a regionu, tak k plánovaným vzpomínkám na „starý“ Spojil s účastí spojišských pamětníků. V letošním roce nám takřka o chvíli unikla oslava dne seniorů. Věříme a doufáme, že pro tuto akci bude rok 2021 příznivý a že Vám budeme moci opět nabídnout jedno veselé a pohodové říjnové nedělní odpoledne. V termínu konce března nebo během dubna se Sousedský spolek společně s hasiči chystá uspořádat „Sousedský bál“ ve společenském zázemí obce Choteč. Těšíme se, snad i s řadou z Vás, na obnovení vesnického bálu. Nicméně nepodléháme euforii a zůstáváme stále nohama na zemi.

Blíží se Vánoce a konec jednoho roku. Dovolte mi tedy, abych Vám jménem Sousedského spolku Spojil a také svým jménem popřál co nejkrásnější vánoční svátky plné pohody a klidu. Snad se v tom svátečním čase dokážeme nestresovat a společně se svými blízkými si ho vytvoříme takový, jaký má být. To samé platí i o konci letošního roku. Je jedno, jaký byl. Končí a můžeme se těšit na ten další. Sousedský spolek Spojil i já osobně Vám k tomu těšení do roku 2021 přejeme hlavně pevné zdraví, protože bude-li zdraví, může být i štěstí a spokojenost. Krásné Vánoce Vám všem.

Karel Menci

předseda Sousedského spolku Spojil

P.s.: a ještě něco pro Silvestra:

Ptá se dcerka tatínka: „Tatí, proč se bonbóny balí do těch šustivých papírků?“

Tatínek odpoví: „Víš, miláčku, to je proto, abychom lépe slyšeli, jak maminka hubne.“

Mladá generace si i dnes váží stáří. Bohužel jen pokud jde o víno, whisky a nábytek. T. Capote

Když Ti žena přibouchne dveře před nosem, určitě Ti nechá pootevřené okno. G. Casanova

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Naši jubilanti:

Leden

Věra Ťopková
Miloš Kostecký
Antonín Staněk

Únor

Jan Zahálka
Bohumil Chvála

Všem oslavencům přejeme do dalších let mnoho zdraví, štěstí a pohody.

Já mám pěknou příhodu s manželskou hádkou o Vánocích. Je to taky trochu o těch vánočních zvycích; znáte to: samý obyčej, člověk už v tom dneska ani nespátříže ten pravý smysl -- pokud vůbec jaký, ale z nějakého důvodu si jeden dva ty zvyky oblíbí a pak je třeba i celý život dodržuje, předává je dál, bere si je do manželství, učí je děti, zkrátka, stará se o to, aby ten obyčej nezanikl; zvláště v té dnešní době, když se všechno tak rychle mění a člověk potřebuje mít něco pevného, něco, co zůstává každý rok na svém místě, něco, o co se život může opřít v tom chaosu, v tom vesmíru, v těch černých dírách a cizích dimenzích, že ano...

Moje žena si už dávno vymínila, že při Štědrovečerní večeři musí být prostřeno jedno místo navíc, a to se vším všudy: plochý talíř na hlavní jídlo, na něm hluboký talíř na polívku, vedle příbor zabalený v ubrousku a sklenička na přípitek, zkrátka celé jedno prostření, kdyby někdo neočekávaně přišel, nějaký poutník třeba -- oni Josef a Marie byli přece taky takoví poutníci, kteří někde hledali přístřeší, nějaké zastání, protože už tehdy byly všude kolem ty cizí dimenze, ten chaos, ty černé díry... Ten náš velký stůl, k tomu se pohodlně vleze šest lidí, čtyři po těch delších stranách a jeden do každého čela; a my jsme doma já, moje žena, kluk a holka, a sedáme si jenom po těch delších stranách, mužská část proti ženské, a čela necháváme volná, tam nesedí nikdo. A tak moje žena vždycky k jednomu tomu čelu prostře pro tu pátou osobu, pro toho imaginárního jedlíka, aby se tak řeklo, a já proti tomu nic nemám, člověk si říká, že to je přece jenom takový vánoční obyčej, takový rituál, to je jenom jako, on stejně nikdo nepřijde, -- a v tom, když jsme u toho, spočívá rozdíl mezi člověkem dneška a člověk pravěkým, jak já to vidím; pro dnešní lidstvo totiž je rituál něco, co nemá opravdovou realitu, je to prostě "jenom jako", taková hra, takový karneval, zatímco pro člověka pravěkého, jak já si ho představuju, byl rituál naopak ta nejskutečnější skutečnost, daleko skutečnější než třeba mamut nebo oheň nebo třeba smrt... A to už dneska neplatí. Pro nás je to jenom taková maškaráda, člověk si říká, že je to jenom jako.

Jenže ouha! To bylo před pár lety, když klukovi bylo ještě devět a holce sedm. Byl Štědrý večer jako každý jiný. Sesedli jsme se všichni ke stolu, na něm už stála rybí polévka, děcka celé nedočkavé, jak se těšily na dárky, -- moje žena má vždycky strach, že samým spěchem spolknou kost, a já jí na to povídám, ať teda rozbalíme dárky už před večeří, nebo ať nedělá maso, co má kosti, jenže ona na to, že kapr je tradice a bez kapra nejsou Vánoce a že kdyby se rozbalily dárky před večeří, tak nikdo už pak k té večeři nebude chtít přijít, takže nakonec nezbyvá než to udělat tak, jak se to dělá vždycky. No a tak jsme se jako každý rok sesedli okolo stolu a chystali jsme se na tu rybí polévku... Když najednou někdo zazvonil! Žena se na mě hned podívala našťavaně a vyčítavě, protože si myslela, že mě zase někdo shání, abych mu něco opravil na autě nebo tak, - to se stává často, a ti lidi třeba přijdou zrovna když je oběd, a moji ženu to vytáčí a dává mi to za vinu, že jsem si ty lidi tak vychoval a že to je z toho. Tak teda někdo zazvonil a žena po mně vrhla ten zlostný pohled, ale než stačila něco říct, tak kluk už vystartoval otevřít, protože to je jeho, dělat u nás doma dveřníka, a tomu já dobře rozumím, on chlap v tomhle věku potřebuje mít něco,

nějakou takovou funkci, pocit, že na něm něco závisí a že kdyby on nebyl, tak by něco přestalo běžet tak, jak má. Kluk teda vystartoval, a já jsem šel hned za ním, abych to vyřídil, - no a kluk tam stál, dveře otevřené, dveře dokořán, zima se drala dovnitř, zíral ven a venku stál chlap, řekl bych něco přes čtyřicet, plnovous, mohutný, ale pěstěný, nic divokého, pletenou čepici naraženou přes uši, dlouhý kabát, skoro až na paty, takový koženkový s opaskem; a v ruce držel něco jako kufr, pouzdro na... na hudební nástroj -- já nejdřív podle tvaru myslel, že to jsou housle, ale byla to viola, což člověka hned nenapadne, protože vás vždycky jakou první napadnou housle, že ano.

"Dobrý večer," řekl. A mluvil nejenom tiše, mluvil i tak nějak.... ustrašeně, bojácně, víte.

"Dobrý večer," řekl jsem. "Co byste si přál? Hledáte někoho?"

On chvíli mlčel a pak -- a říkal to tak pomalu, pečlivě, slovo za slovem a pořád tak bojácně: "Já by jsem prosil, jestli by jste neměli pro mne večeři."

Já jsem ze začátku vůbec nechápal: "Prosím?"

A on to zopakoval a dodal: "Je přece Štědrý večer, to se nechává prostřeno jedno místo navíc, kdyby někdo přišel, nějaký poutník. To je takový starý zvyk."

"Já vím, že je to zvyk, ale..." řekl jsem a nevěděl, jak dál, protože jsem chtěl původně říct, že je to právě jenom takový zvyk, takový rituál, takové jenom jako, -- jenže něco mi říkalo, že v tom to právě vězí, protože zvyk je zvyk, a že to je ta nejskutečnější skutečnost, tak jako je skutečný čtvrtý rozměr, i když ho nikdo nikdy neviděl; a to se ve mně ozval ten pravěký člověk, ten náš předek, cítil jsem, jak mi sedí na hlasívkách a bere mi řeč... Tak jsem mlčel, chlápek čekal a kolem svištěl čas, svištěl v tom chaosu, v tom vesmíru, svištěl do té černé díry, do té cizí dimenze, aby v ní zmizel a s ním i kus z nás, - a byli bychom tam možná zmizeli celí, kdyby nepřišla moje žena podívat se, co se děje. Ten chlápek, jak ji uviděl, tak mu něco radostně blýsklo v očích, a mě v té chvíli napadlo, že je to snad nějaký náš příbuzný z manželčiny strany, ona jich má jako smetí, já je ani všechny neznám, a oni mají takový zvyk přijet bez ohlášení; a tak jsem čekal, že se začnou radostně vítat, tak jak se vítají příbuzní, příliš nahlas a příliš radostně na to, aby v tom mohla být opravdová radost.

"Dobrý večer, mladá paní," řekl on.

Moje žena mu odpověděla, ale byla taky tak zaražená jako já, takže mi hned došlo, že to asi žádný příbuzný nebude.

"Co si přejete? Hledáte někoho?" zeptala se žena.

A on: "Já jsem vás přišel poprosit, jestli by jste neměli pro mne večeři." To řekl a čekal, co bude. Moje žena se dívala trochu překvapeně, nevěřicně, a ten chlápek pak vysvětloval: "Víte, to je takový vánoční zvyk, že se nechává na Štědrý večer prostřeno jedno místo navíc, kdyby přišel někdo, nějaký poutník, někdo potřebný... Ale dneska už se na ty zvyky tak nehledí, já vím. Jestli to nevyznáváte, tak já se omluvím a půjdu, já jsem si jenom myslel, že bychom se o ty svátky navzájem podělili, však já taky nejdu s prázdnou - " a poklepal rukou na to pouzdro, co v něm nesl tu violu, o které jsme si nejdřív mysleli, že to jsou housle, protože člověka vždycky napadnou housle jako první. Ale hned se zase omluvil, že pokud na ten zvyk nevěříme, tak nás nebude obtěžovat a půjde jinam, a už to vypadalo, že se opravdu sebere a půjde, že se ztratí tam někde venku, v té tmě, v té černé díře a už ho nikdy neuvidíme.

Jenže moje žena najednou řekla: "Počkejte, nikam nechodte, pojdte dál." On se zastavil v půlce schodů, podíval se na ni tak trochu nedůvěřivě, už byl zpola v té tmě.

A ona: "Jen pojdte, nestydte se. My už máme pro vás prostřeno. U nás se na staré obyčeje dbá, to si nemyslete!"

Víte, ona moje žena na sobě většinou nenechá nic znát a tentokrát to bylo taky tak. Ale já bych se vsadil, že vím přesně, co se v ní ten večer odehrávalo. Dal bych krk na to, že to, co se tehdy stalo (myslím ten příchod toho chlápka, co prosil o večeři), že to byla chvíle, na kterou ona vždycky čekala a o které potají snila a doufala, že přijde, protože tím se měla naplnit její představa rodinného štěstí jako něčeho, co nezáleží jenom v tom uzavřeném kruhu, který se sesedne, jak se říká, kolem toho rodinného krbu, ale co je tak naplněno tím pozemským štěstím, že sálá ten plamen do celého světa, že to je něco svým způsobem dobročinného a charitativního, že je to zkrátka takové slunce životadárné, takové teplo a světlo uprostřed toho vesmíru, toho chaosu, uprostřed těch černých děr a cizích dimenzí. Totiž, kdyby na to přišlo, moje žena by k dvěma našim dětem, které máme tak říkajíc přírodní cestou, adoptovala ještě aspoň dvacet dětí dalších, cestou řekněme právní, opuštěných nebo sirotků nebo obojí, že bychom jim jako dali nový domov; a neudělá to jenom proto, že si myslí, že by to bylo nad moje síly, že už tak se pro rodinu obětuju vrchovatou měrou, což ona si ovšem myslí ne snad proto, že já bych se opravdu tak obětoval, ale prostě proto, že ona by si jiného muže než takového sebeobětavého nevzala, z čehož vyplývá, že když si mě vzala, tak takový jsem a basta, jelikož v tom jí přece její ženská intuice nemůže zklamat. A jak povídám, pro moji ženu znamenal ten nenadálý host skvělou příležitost ukázat, co je to právě rodinné štěstí...

No a tak ho uvedla dál, sundala mu a pověsila kabát, dala mu vybrat z těch několika párů bačkor, co máme pro návštěvy -- to bylo komické, protože on pořád opakoval, že je mu to jedno a ať si s ním nedělá starosti, až mu manželka vnutila ty, které by si sama svou ženskou intuicí vybrala, přijít k nám na návštěvu;

a vůbec kolem toho chlápka poletovala a věnovala mu takovou pozornost, jakou ještě nikdy žádné návštěvě, natož pak nějakému příbuznému. Já jsem si říkal, jen ať se vyřádí, je to její věc, chlápka mám na očích a koneckonců vypadá jako slušný člověk, tak o nic nejde, že ano.

No a potom byla štedrovečerní večeře. Víte, já jsem pořád prahnul po tom, co je ten člověk vůbec zač a co ho to napadlo, že přišel zrovna k nám. Děcka na něho pořád civěly, ztělesněná zvědavost, fascinoval je hlavně ten jeho plnovous, u nás v rodině to nikdo nenosí, a žena je musela pořád napomínat, ať si hledí jídla a ne hosta. A tomu hostovi zase věnovala tu velkou pozornost, pořád mu něco nabízela, podávala, a on se zdráhal, vzal vždycky až po tom, co mu řekla, že to by ji tedy urazil, atakdále, znáte to. A já jsem celou dobu čekal, že začne - myslím jako ten chlápek - mluvit o sobě, že se konečně dozvím, s kým mám tu čest..., jenže on nic a já jsem se nechtěl ptát, protože moje žena nemá ráda, když se u jídla mluví, nehledě na to, že je přece neslušné se cizího člověka na něco takhle vyptávat, když už je to jednou náš host, že ano.

Tak jsme holt snědli večeři, moje žena odnesla se stolu nádobí a ten chlápek se rozhlížel po nás všech, usmíval se, spokojený -- a aby taky ne, po takové večeři, ona se ženě ten rok náramně vydařila, jako by tušila, co se stane. A já jsem si říkal, tak teď se teda konečně dozvím, jak se to s ním a s tou jeho návštěvou má. Jenže místo toho on povídá: "Lidičky, to jsem se ani ve snu nenadál, že mě někdo takhle královsky pohostí. Mockrát vám děkuju, zvlášť tady paní domácí! A abych se vám nějak odvděčil, ať z toho taky něco máte, tak vám teď něco zahraju na tu svoji starou violu."

A už ji tahal z pouzdra a mě napadlo, že na to tohle se celou dobu těšil, až vytáhne tu violu a půjde hrát, aby se odvděčil za to pohoštění, za to teplo a světlo. A musí se nechat, že hrál opravdu náramně krásně, tak citlivě -- ano, v tom to nejspíš bylo, v tom citu, jinak tam asi byla spousta chyb... Byly to, to se rozumí, samé vánoční koledy, co člověk většinou zná, jenomže tady to znělo jinak, tady to nebyl zpěv, ale jenom ty melodie, a tím, jak scházela ta slova (nikdo z nás se neodvážil zpívat), tak tím vystoupila krása těch melodií jakoby na povrch, v takové nesmírné čistotě, jako by předtím byla nějak pod hladinou nebo pod nějakým nánosem, zakrytá tím zpěvem, co člověk vždycky jenom tak odhuhňá a zapomene na vlastní krásu té hudby. Já myslím, že to je takový náš lidský vrtoch, že spojujeme hudbu s textem, se slovy, která něco znamenají, jako bychom se báli té čiré hudby, jako bychom si ji chtěli podmanit, aby si ona nepodmanila nás, jako bychom ji chtěli přimět, aby byla naše a mluvila naším jazykem, kterému rozumíme, -- jenže ona sama taková není, ona nezná žádný takový jazyk, skrze který by někomu patřila... To byla čirá hudba, co on hrál na tu starou violu, vážení! Všichni jsme z toho byli unešení, ani jsme nedutali, děcka civěly na toho violistu a úplně zapoměly, že jsme ještě nerozbalili dárky. Ale nejvíc to vzalo samotného toho violistu, ten měl za chvíli usazené oči a jako by se vinul k té viole, čím dál víc, až se zdálo,

že to není ten nástroj, co se opírá o jeho tělo, ale že se naopak jeho tělo opírá o ten nástroj, který tu pevně a záhadně tkví ve vzduchoprázdnu jako v nějaké neznámé a neviditelné dimenzi...

Nevím, jak dlouho hrál, jenom vím, že nedělal mezi jednotlivými koledama přestávky, ale že to byl jeden plynulý tok a ten nás všechny unášel...

A do toho vám vpadl zvonek. Někdo zazvonil. Chlápek sebou tak polekaně trhl a vrhnul na nás takový vylekaný pohled. Teď si říkám, že na to zazvonění čekal, že věděl, že přijde, a proto tak rychle přestal. My ostatní jsme si totiž zezáčátku zvonění nevšimli, nebo jsme si říkali, že se nám jenom něco zdálo, - spíš nás zarazilo to, že violista tak náhle přestal. Až když se to ozvalo podruhé, kluk zase vystartoval a já zase za ním. A ve dveřích stála asi tak čtyřicetiletá ženská, v ruce igelitku, něčím nacpanou, velké kudrnaté vlasy, kolem uší pletenou čelenku (z té samé vlny, jakou byla ta violistova čepice) a řekla:

"Dobrý večer, prosím vás, nezlobte se, ale není tady můj manžel?"

A mně vám to ani nepřišlo zvláštní a odpověděl jsem jí, že asi je a ať se jde podívat, jestli je to on. Ona se zula a už se drala dovnitř, ani jsem jí nestačil dát nějaké ty bačkory, co jich tam máme takovou fůru. No a on už tam na ni přímo čekal, violu sbalenou, díval se do země a vypadal jako školák, kterého přistihli při nějaké lumpárně.

Ženská řekla jenom "Vladimíre Vladimíre" a kroutila nad ním hlavou. A on tam jenom tak stál a neříkal nic.

A potom ona řekla mojí ženě: "Nezlobte se, že vás takhle obtěžoval. Já se vám taky divím, že jste ho nevyhnali. Tohle on mi v posledních letech dělá rok co rok. Víte, my nemáme děti, jsme sami. A on vždycky říkával, ať si na Štědrý večer vezmeme nějakého člověka domů, někoho cizího a potřebného a ať mu dáme najíst a třeba i něco jako dárek, když jsou ty Vánoce. A já jsem mu vždycky říkala, že si nebudu domů vodit nějakého pobudu, že to není normální a že

jiní by to taky neudělali. A před pár lety on se takhle našel a řekl mi, že v každé slušné rodině se místo pro pocestného najde, a sebral se a šel. První rok se vrátil s nepořízenou, ale další rok už ho někde vzali a od té doby už pořád. A pak já si řekla, že to takhle nejde, aby mi ho živili cizí lidi, vždyť je to ostuda. Víte, on vždycky zmizí někde v ulicích, na nejbližší zastávce nastoupí a někam jede, ne daleko, jenom tak o dva tři bloky dál, to já už se vždycky těch řidičů doptám, kde ho hledat, a jak uslyším tu jeho starou violu, tak vím. Tak se nezlobte, že vás obtěžoval a příště ho hezky pošlete domů." Tohle asi řekla, ještě jednou se omluvila a odváděla si ho pryč.

My jsme vlastně nevěděli, jak na to reagovat, moje žena jenom pořád opakovala, že pan Vladimír nám krásně zahrál a že ona ho pohostila ráda a že se vůbec nezlobí, protože to nebylo žádné obtěžování, ale příjemná návštěva. A ta ženská jako by to neslyšela, odváděla si toho našeho violistu, on byl se vším smířený, nic neříkal, jenom pak ve vchodu řekl "Děkuju" a "Nashledanou" a potom oba zmizeli venku, tam venku v té v noci, v té tmě, v tom mrazu.

Apak si kluk všiml, že ta ženská nechala stát u věšáku na chodbě tu svoji igelitku. Byl na ní připnutý lístek, že to máme na oplátku za pohoštění jejího manžela; vevnitř byla ohromná porce smaženého kapra, zabalená v alobalu, ve dvou kelímcích od margarínu bramborový salát a v papírové krabici tři druhy vánočního cukroví. Moje žena z toho byla nešťastná, co s tím prý budeme dělat, když toho sami máme tolik, a já jí na to řekl, že to se sní, že o Vánocích se může tloustnout.

A byly to hezké Vánoce, takové zvláštní. Jenom děti byly potom u stromečku docela zklamané. Když už totiž rozbalily všechny dárky a všude se válely hračky a knížky a oblečení a pastelky a hromady papíru, tak se tak nějak zaraženě rozhlížely kolem, jako by pořád ještě něco scházelo. A mně to nedalo a ptal jsem se jich, co jim schází, když přece dostaly všechno, o co si napsaly, a ještě spoustu věcí navíc. A ptal jsem se tak dlouho, až jsem se dozvěděl, že doufaly, že dostanou přesně takovou krásnou starou violu, jakou měl ten pán...

Zdroj: legacy.blisty.cz

MIKULÁŠ SE SVOU DRUŽINOU PROJEL NAŠÍ OBCÍ

Letos Mikuláš se svojí družinou s radostí přijal nabídku svých věrných přátel z Apolenky, že naším Spojilem projedou na koních a tak bylo jejich letošní setkání s našimi dětmi plné radosti a překvapení. A protože se říká, že nejhezčí pohled na svět je ze hřbetu koně, požádali jsme anděla o jeho vyprávění z nadhledu. A anděl vyprávěl...:

Překvapením bylo, že jsme se na Apolence sešli všichni včas. Čerti tu byli první a už poskakovali ve stáji a porovnávali své rohy s kravami. Vzhledem k tomu, že my andělé to máme z nebe volným pádem rychlejší, tak jsme se tvářili, že tam už dávno jsme, jen jsme se ještě nepotkali. Koně jsme měli připravené jak my andělé, tak i čerti v jedné stáji na Apolence, protože u nás nahoře se koně bojí letadel a čertům zase z pekla odmítají věčně šlapat do kopce.

Dalším překvapením ovšem bylo, že můj andělský kůň Camparetto přišel z výběhu kompletně obalený zaschlým blátem. Ona je tedy pravda, že mu podle jeho občasného chování pod sedlem asi nikdo neřekl, že je andělský, ale válení se v bahně nemají v popisu práce ani ti čertovští, kteří byli v podezření, že využili situace a za Camparettovým „převlekem“ bylo jejich přesvědčování, že být andělský kůň je nebetyčná nuda. Těmto nástrahám ale nepodlehli druhý andělský kůň Puntík, a čekal na svého anděla krásně čistý a vyleštěný. Jak jinak.

Jakmile jsme z koní - já se značnou námahou a andělskou trpělivostí - udělali řádné reprezentanty nebe i pekla, připojil se k nám i Mikuláš se svým koněm Markýzem.

Po úspěšné instalaci Mikuláše a jeho plášťů na Markýzův hřbet jsme ho ještě ozdobili svítícími hvězdičkami, abyste ho mezi těmi všemi anděly a pekelníky poznali.

A pak už jsme přesně na čas vyjeli z Apolenky směrem k vaší návsi, co ji taky někdy říkáte náměstíčko.

A cestou, v ulici Zahradní, nás čekalo milé překvapení - připravené pohoštění. Ale jeďte si jako sváteční družina s mísou řízků v sedle... Mikuláš s čertem pak cestou řešili, že si nevzali žádnou krabičku. A pytel byl bohužel rezervován pro zlobivé děti. Na můj návrh, že bychom tedy letos žádné děti do pekla brát nemuseli a pytel by mohl zůstat na výslužku, však čerti ani na chvíli nepřistoupili. Ale paní Martině ze Zahradní patří za to milé a hezké přivítání velké poděkování.

Moc se nám líbilo na návsi, vánoční výzdoba, světélka a stromček. Taky nasvícená kaple byla krásná a když už jsme kolem ní projeli asi počtvrté, bylo vidět, že se čerti drží trochu zpátky. Tak náš průvod pokračoval do dalších ulic a uliček a ve tmě čerti zase pookřáli.

Tou dobou už jste si mohli všimnout drobné neshody mezi koňmi.

Například, že Mikulášův Markýz by nejradši už nikam nešel, za to oba naši andělští koně nedočkavě cupitali za ním, že to jako trochu rozjedou. Zezadu se na Markýze valil ohromný čertovský kůň Trassat, takže zastavit nepřipadalo v úvahu. Těžko říci, co se honilo hlavou koním čertovským, ale určitě to byly nějaké lumpárny, protože naše malá dvojice koní Káča a čert, jsou jako čert a Káča. Musím tedy zmínit, že na jejich doporučení se Mikuláš v polovině Spojila uchýlil k jemnému pobízení koně svou biskupskou berlou. A byl úspěšný - zase to jelo.

Tak jsme prošli všechny ulice a potkali ještě další hodné děti. Jen jednoho (prý zlobivého) Mikulášova jmenovce jsme málem dostali od tatínka sebou, ale protože bylo jasné, že by všem bylo smutno, ponechali jsme malého neposedu v tátově náruči a pak už zatočili zpátky k Apolence a všechny koně vrátili do stáje. Každý koník dostal od Mikuláše vlastní nadílku v podobě sladoučké mrkve a pohlázení po nose za to, že byli tak hodní a že nám s letošním výletem za vámi pomohli.

Já, jako správný anděl jsem z jízdy měla skutečně andělský zážitek a doufám, že se ještě někdy zopakuje. A děti, občas si trochu zazlobte - my andělé i rodiče vás máme rádi pořád :-)

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA BUDE!

Tříkrálová sbírka 2021 se blíží, těšíme se na koledu a věříme, že ani Vy si nenecháte setkání s koledníky ujít. Věříme, že nám to epidemiologická situace ve Spojilu umožní a slova „My tři králové jdeme k vám“ i známá melodie zazní nejen na webu Tříkrálové sbírky, ale především v ulicích Spojila. Vedle možnosti příspěví ONLINE (www.trikralovasbirka.cz) tak budete mít možnost přispět NAŽIVO.

Přípravy na ročník 2021 probíhají, charity, koordinátoři i koledníci se připravují na to, aby mohli přinést radost a požehnání do vašich domovů a poprosit o dar na Tříkrálovou sbírku. S napětím přitom sledují neustále se proměňující situaci.

Ve Spojilu se chystáme chodit v neděli 10 ledna v odpoledních a podvečerních hodinách. Koledníci se těší na setkání s Vámi a předem děkují za Vaše vlídné přijetí a štědré srdce.

Pokud by někdo našel odvahu a chtěl by zkusit překonat sám sebe, stát se koledníkem, vyrazit s námi do spojilských ulic a předávat radost a potěšení místním občanům, rádi ho přivítáme mezi sebe. Stačí na sebe nechat kontakt na obecním úřadě nebo na tel. 603 815 939.

TK

TESTOVÁNÍ POMOCÍ ANTIGENNÍCH TESTŮ

Vedení obce Spožil přivítalo nabídku MDDr. Pražana na zajištění jednoduchého předvánočního testování pomocí antigenních testů pro naše občany přímo v obci. Přijďte na test těsně před Vánoci, s vědomím, že nenakazíte své blízké ve dnech, kdy si budete navzájem přát především hodně zdraví. Dejte svou osobní odpovědností tomuto přání nový rozměr a hodnotu.

Radka Ministrová, starostka obce

Milí spoluobčané,

naše země prochází těžkou zkouškou naší soudržnosti. Situace je kritická.

Jako člen iniciativy **Lékaři pomáhají Česku** jsem se rozhodl připojit se do jednoduchého testování pomocí antigenních testů.

Věřím, že jejich využitím podpoříme včasný záchyt infekčních jedinců a zabráníme tak dalšímu šíření nákazy (www.lekaripomahajicesku.cz).

Kapacita velkých odběrových center není bohužel dostatečná, proto v souladu s mimořádným opatřením vlády Vám nabízím možnost se před Vánoci, tedy v čase, kdy dochází k hojným kontaktům mezi členy širší rodiny i přáteli, ZDARMA otestovat antigenním testem na přítomnost nemoci COVID-19.

Výsledek testu budete mít během 10 minut po odběru. Vystavíme Vám potvrzení o výsledku testu a v případě, že budete pozitivní, Vás poučíme o následném postupu. Pokud jste pozitivní a nemáte příznaky, nemůžete jinak než testováním odhalit, že jste infekční a můžete ohrozit další osoby, se kterými se setkáváte.

Testování proběhne v klubovně Sportovního areálu ve středu 23.12.2020 v době od 9 do 18 hodin. Rezervace budou probíhat online na tomto odkazu:

https://reservatic.com/cs/public_services/mddr-michal-prazan

na stránkách reservatic.com ho lze i dohledat po zadání slova Spožil, dále telefonicky na tel. č.: 722 056 491. Telefonní číslo i rezervační systém je v provozu od pondělí 14.12.2020.

Z důvodu omezeného množství testů je potřeba se **objednat nejpozději do pátku 18.12. do 15 hodin**. Provedení testu je ZDARMA a kromě zdravotního pojištění k němu nejsou potřeba další žádanky nebo jiné náležitosti.

Věřím, že naši iniciativu vyslyšíte.

Přeji klidné prožití svátků.

MDDr. Michal Pražan, Váš soused a lékař
člen iniciativy Lékaři pomáhají Česku

VÁNOČNÍ NADÍLKA PRO ZVÍŘÁTKA V APOLENCE

O víkendu 19. - 20. 12. 2020 můžete zvířátkům do Apolenky donést dárek. Po oba dva dny od 14 do 16 hodin bude rozsvícený vánoční stromček, pod který můžete položit dárečky, případně přispět nějakou korunou do sbírkové pokladničky.

Pokud to vládní opatření dovolí, budou se děti moci svézt na koních a dospělí zakoupit třeba sýr či jiné dobroty z mléka od místních kraviček.

Pro aktuální informace prosím sledujte facebookovou událost nebo webové stránky www.apolenka.org.

Krásné Vánoce a lepší rok 2021 všem ze Spojila přejí lidé i zvířata z Apolenky.

Vydavatel: Územně samosprávný celek Obec Spožil, www.spojil.com
adresa: obec Spožil, Na Okrajích 100, Pardubice, telefon: 461 100 077, e-mail: info@spojil.com
Výtisk je bezplatný, vydáván jako zpravodaj obce Spožil, vychází 6x ročně nákladem 200 výtisků.
MK ČR E 11 466